

OUDE OF NIEUWE BOODSCHAP

Het wordt bijna een cliché: zeggen dat we in vreemde tijden leven. Toch zijn het vreemde tijden. Het coronavirus dwingt ons tot levenswijze die we niet gewoon zijn. Vele mensen denken dat ze hun leven tot in de finesses kunnen organiseren en regisseren. Het coronavirus maakt duidelijk dat dit maar zeer betrekkelijk is. Veel kun je regelen, veel heb je in de hand, maar niet alles. Bovendien zijn we ook de regie van ons dagelijks leven kwijt. Wij leven nu met begrippen als 'lock down', 'quarantaine', 'thuis werken'. De overheid heeft daarmee een deel van de regie van ons leven in handen genomen. Onmiddellijk hoor je dan dat dit een beperking is van onze vrijheid. En dat is het ook. Onze vrijheid wordt beperkt om te voorkomen dat er iets ergers gaat gebeuren. De vrijheid wordt ingeperkt, om medemensen te beschermen. In onze 'alles-moet-kunnen-maatschappij', dringt nu het besef langzaam door dat niet alles kan en dat onze veiligheid begrensd wordt door onze zorg voor de kwetsbare medemens.

Het valt op dat juist in deze tijd, waarin het besef doordringt dat de mens niet alles in de hand heeft, mensen in paniek raken. Zij willen een verklaring hebben voor dat wat ons allen overkomt. Het kan niet zo zijn, dat er nergens een oorzaak ligt en daar moet dan wat aan worden gedaan, en wel onmiddellijk. De ene complottheorie struikelt over de ander, de één nog absurder dan de ander. Dat iets zomaar kan gebeuren, zonder dat er meteen een oorzaak aan te wijzen is, is voor hen onbegrijpelijk. "Daar moet iets achter zitten, dat is vast en zeker zo georganiseerd door die en die en wel daar en daarom." Dat dingen gebeuren, dat er zaken passeren die we niet in de hand hebben, dat besef, die realiteit lijkt in deze maatschappij waarin alles maakbaar lijkt te zijn, te zijn verloren.

Al met al, zou je kunnen gaan denken dat we leven in een tijd van verlies; in een tijd die geen perspectief biedt. Dat zou echter doemdenken zijn, dat net zo betreuenswaardig is als het aanhangen van complottheorieën. We zien in alle hectiek van de dag, dat mensen zorgen voor elkaar; dat mensen in de gezondheidszorg hun uiterste best doen om medemensen door de corona-ziekte heen te helpen; we zien dat de wetenschap op zoek is naar medicijnen en wij zien en horen heel voorzichtig mensen die nadenken over de tijd na corona. Als we de hoop verliezen, dan verliezen we veel. Er is altijd hoop. Er is altijd de verwachting dat het eens anders zal zijn. En die hoop vieren we ook in deze tijd.

Voor de christenen breekt weldra de Advent aan. Dat is de voorbereidingstijd op Kerstmis. Dit is een tijd van uitzien naar de geboorte van Jezus. Zoals ieder ouderpaar verlangend uitziet naar de komst van hun kind, zo bereiden christenen zich voor op de jaarlijkse herdenking van de geboorte van Jezus. Het is uitzien; verlangen naar datgene waarvan je weet dat het komt, en dat verlangen is sterk. Zo sterk dat veel mensen de tijd van Advent zelfs mooier vinden dan het Kerstfeest zelf.

Dat gevoel van verwachting mag ons ook nu, in het hier en nu, motiveren. Bij alle beperkingen die er zijn, mag ons hart verlangen naar dat wat komt: een wereld die, zo hoop ik, heeft geleerd van deze coronacrisis. Een wereld waar mensen rekening houden met elkaar; een wereld waar het niet gaat om het recht van de sterkste; een wereld waar mensen zich steeds meer realiseren dat zij niet alles in handen hebben, maar waar ze wel veel kunnen doen om dingen anders te laten zijn; een wereld waarin mensen zich steeds meer gaan realiseren dat het niet gaat om het individu alleen, maar ook om gemeenschap, zelfs een gemeenschap over grenzen heen; een wereld waar liefde het laatste woord heeft.

Dat is geen nieuwe boodschap. Dat is een boodschap die door velen als oud nieuws bij het oud papier gedaan is; een boodschap die door velen als slechts en 'niet meer van deze tijd'

wordt beschouwd. Het is dé Boodschap van Hem wiens geboortedag we over een paar weken gaan vieren: Jezus Christus, de Zoon van God. Ik hoop dat deze tijd van beperkingen, ons ruimte geeft om na te denken over dat wat Hij ons heeft gezegd: “Heb elkaar lief!” Een oude Boodschap die zo nieuw is als het pasgeboren leven zelf.

Dit was mijn laatste column. Ik ben inmiddels vertrokken naar de parochie H. Gabriël in Didam en omstreken. Good goan!

Marc Oortman, pastoor